

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosepah afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 60 am. cts., 2 S. — Naročila in milodare za afriške misijone, prosimo, naslavljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

VSEBINA: Dušna premija. — Pismo iz Vatikana. — Iz misijonov: Apostolski vikariat Nyassa. — Izrek. — Zopetna ustanovitev nekdanjega misijona. — Škofov jubilej in škofovo posvečenje v Ugandi. — Nova maša pri zamorcih. — Kratki misijonski dopisi. — Moč molitve in blagoslovljene vode. — Življenje v misijonu — življenje žrtev. — Drobiz. — Teden dni na potu. — Misijonsko slavje v Skofji Loki. — Od polumeseca h križu. — Mali Maks. — Zveza afriškega tiska. — Zahvala za uslišane molitve. — Kronika družbe sv. Petra Klaverja. — Memento. — Slike: Iz misijona apost. vikariat Transval: P. Rupert, katehist z otroki sirotišnice. — Povodom škofovega posvečenja v Afriki. — Kamele pri studencu.

Darovi.

Od 1. januarja do 28. februarja:

- Za afriške misijone v splošnem Din 11.873-17; L 28-75.
- Za sv. maše Din 292—; L 37-50.
- Za stradajoče Din 20—.
- Za odkup sužnjev Din 10.620—.
- Za botrinske darove Din 2854—.
- Za zamorčke Din 773—.
- Za semenišenike Din 54-50.
- Za katehiste Din 85-25.
- Za gobavce Din 212-50.
- Za kruh sv. Antona Din 10.040-50; L 3—.
- Za mašno zvezo Din 6644—; L 5—.
- Za otroško zvezo Din 109-25.
- Za misijonsko zvezo Din 183—.
- Za Klaverjev vinar Din 137-50.
- Za afriški tisk Din 651-50.
- Za določene namene Din 999—.
- Za določene misijone Din 1081-50.
- Za božične jaslice Din 1564-05!
- Za jubilejni seminar Din 587—.
- Za Klaverjevo družbo Din 449-75.
- Darovi brez določila Din 1877-95.
- Podporniški prispevki Din 1028-25.

Po »Glasniku Srca Isusova«, Zagreb, za botrinske darove Din 2140—; Roza Širca, tobačna tovarna, za »Klaverjev vinar Din 230—; N. N. iz O. za afriške misijone Din 500—.

Iz misijona apost. vikariat Transval:
P. Rupert, katehist Butelica in mis. sestre z otroki sirotišnice.

Pismo iz Vatikana.

Kot dokaz otroške hvaležnosti in ljubezni, je poklonila naša vrhovna voditeljica svetemu Očetu po posredovanju Nj. eminence kardinala-državnega tajnika popolno izdajo »Odmeva« in »Zamorčka« 1924 v devetih jezikih, kot tudi knjige, ki jih je tiskala Klaverjeva družba v teku tega leta za Afriko. Istočasno je poročala Nj. eminenci o veselih uspehih naše propagande, o prejemu milodarov 2.269.623-70 lir, katere smo porazdelili med afriške misijone (v primeri z lani 750.000 lir

pa celo več). — Spodaj podajamo pismo Nj. eminence, ki je dospelo že nekaj dni nato in katero bo naše drage prijatelje in dobrotnike gotovo nadvse razveselilo, potolažilo in vzpodbudilo.

Državno tajništvo Nj. Svetosti
štev. 39.862.

V a t i k a n , 10. marca 1925.

Vaše blagorodje!

Vdano poklonjeno darilo za sv. Očeta, 25 knjig, katere so bile po trudu Vaše prezaslužne družbe tiskane za misijone, sem prejel in svetemu Očetu predložil.

Zares pomembno delo, ki ga knjige kažejo in še večja in radodarnejša denarna podpora, katero ste nabrali to leto in tako skrbno razdelili med apostolske vikariate

in prefektura v Afriki, vse to priča, kako velike dobrote deli Družba sv. Petra Klaverja in kako zaslužno deluje na misijonskemu polju za razširjanje sv. evangelija in za reševanje duš za Kristusa.

Sveti Oče se torej v globini svojega srca veseli nad tem krasnim in svetim delovanjem in hvali Boga, ki temu preljubemu podjetju toliko in tako očitvidno varstvo podeljuje.

Vašemu blagorodju pa in vsem, ki v duhu pobožnosti in v gorečem hrepenenju, da bi se božje kraljestvo skoro razširilo po vsem svetu, sodelujejo pri tej krasni misijonski napravi, pošilja sveti Oče iz vsega srca, kot dokaz nebeškega varstva in božjega plačila, svoj sveti apostolski blagoslov.

Z izrazom odličnega in odkritosrčnega spoštovanja

Vašemu blagorodju

najvdanejši

P. kardinal Gasparri m. p.

Blagorodni gospej
Mariji Falkenhajn
vrhovni voditeljici Družbe
sv. Petra Klaverja, Rim.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Iz misijonov:

Apostolski vikarijat Nyassa.

Škof Guillemé iz dr. Belih očetov, piše naši vrh. voditeljici:

Svoje pomožne postaje redno obiskujem. Patri, ki se ne ustrašijo nobenega truda, enoglasno zatrjujejo, da imajo pri svojem apostolskem delovanju polno notranjega veselja in tolažbe. Imamo 22 pomožnih postaj, na katerih se vsak mesec po enkrat opravi sv. maša. Nekatere izmed njih so pa že prave župnije z 500—600 kristjani.

Naši katehisti izpolnjujejo svoje dolžnosti z največjo marljivostjo, akoravno jim moremo dati le majhno plačo. To leto jih je naraslo 30, tako da jih imamo sedaj 225. Število novo-

izpreobrnjenec je narastlo na 1000, število, ki jih poslej upamo doseči vsako leto, ako ljubi Bog tudi v prihodnje naše delo tako blagoslovi.

Četudi nam manjka denarja, skušamo število šol pomnožiti. Sedaj hodi v šolo 11.250 otrok. Na te šole stavimo svoje nade glede na izpreobračanje v prihodnosti. Zdaj pazimo zberemo otroke posameznih postaj skupaj, da jih poučujemo za sv. zakramente, da tako svoje znanje izpopolnijo in se navadijo na pogosto prejemanje sv. zakramentov. Število otrok, ki so sv. zakramente že prejeli, je znašalo prejšnje leto 1420.

V misijonu Ntakataka smo ustanovili še en misijon za ženske, kjer sedaj poučujejo štiri sestre žensko bolniško strežbo. Njih lekarna nudi vsak dan svojo postrežbo neštetim potrebnim, ki prihajajo z različnimi boleznimi in težavami. Treba je vsako jutro obvezovati rak-rane, predirati bule, amputirati prste na roki ali nogi, izmivati oči, vbrizgavati protistrup za kačji pik, često celo obvezovati glave, ki so jim levi ali leopardi zadali močne rane. Potem pridejo gobavci z napol sneedenimi obrazi in z ranami, ki kakor luskinke pokrivajo vse telo. To so ljudje, ki se jih vse ogiblje. Žal, da morejo sestre njih bolezen le lajšati; ozdraviti je ne morejo.

V teh ubožnih lekarnah imajo največ opraviti z obvezovanjem ran. V afriški vročini morejo postati majhne odrtine zelo nevarne, ako se zanemarijo. Domačini jih pa večinoma zanemarjajo. Rane postanejo velike in zelo gnojne, polne črvov. Iz njih veje strašen smrad po gnilobi; toda sestre so se tega smradu tako privadile, da se zanj več ne menijo. Njih plačilo je Bog in hvaležnost ozdravljenih. Večinoma potem še obdario bolnike s soljo, tobakom in drugimi darili. Namesto da bi bile plačane, še same plačujejo.

Šest mesecev že pripravljajo misijonarji novo misijonsko postajo južnozahodno v vikariatu; v oni deželi, ki na zemljevidu nosi ime Senga. Priporočam ta misijon v molitev Vašim sotrudnikom, da bi Bog dal blagoslova za rešitev duš, ki bi jih mi tako radi pridobili za Boga.

„Kadar daruješ za uboge misijone, položi v presveto Srce Jezusovo. Ta je najvarnejša hranilnica. Srce Jezusovo blagoslovi tvoj dar in ti ga vrne po smrti tisočero nazaj — v večnem življenju!“

Zopetna ustanovitev nekdanjega misijona.

Pismo P. Ciravegna, misijonarja della Consolata, naši vrhovni voditeljici.

Zopet se trudim, da ustanovim svoj nekdanji misijon, ki ga je vojna bila popolnoma razpršila. Mnogo pobožnih duš mi pri tem pomaga, in res, stvar počasi a redno napreduje z božjo pomočjo.

Spoštovana vrhovna voditeljica! Povem Vam, da imam zelo veliko ljubezen do otrok in da sem ves srečen, ako se morem od pouka odraslih za trenotek odtrgati in se pečati s poukom malih zamorčkov. Gospod Bog mi je naklonil v misijonski postaji Madibira do 1200 šolskih otrok. Čudite se, kako morem sam poučevati toliko otrok. Hvala Bogu: nisem več sam! Pred tremi meseci so prišle iz Turina 3 vnete sestre, ki so mi odvezle velik bremena. Pomaga mi tudi 20 katehumenov-domačinov, ki poučujejo zlasti one šole, ki sem jih ustanovil na obmejnih krajih, in ki so često tri do devet dni hoda oddaljene druga od druge. Zelo so mi te šole pri srcu, ker upam, da bo v njih vzkalilo seme za nova izpreobrnjenja prihodnjih kristjanov. V preteklem letu je 17 od teh zamorčkov prejelo sv. krst. To je bil dan veselja zame, ko sem videl poplačan svoj trud. Tako mi je bilo pri srcu kot je kmetu, kadar je kruh iz pšenice, ki jo je sam sejal in v mnogih skrbah gojil. Res: mnogo truda me je stalo, preden sem toliko število zamorčkov pridobil za misijon.

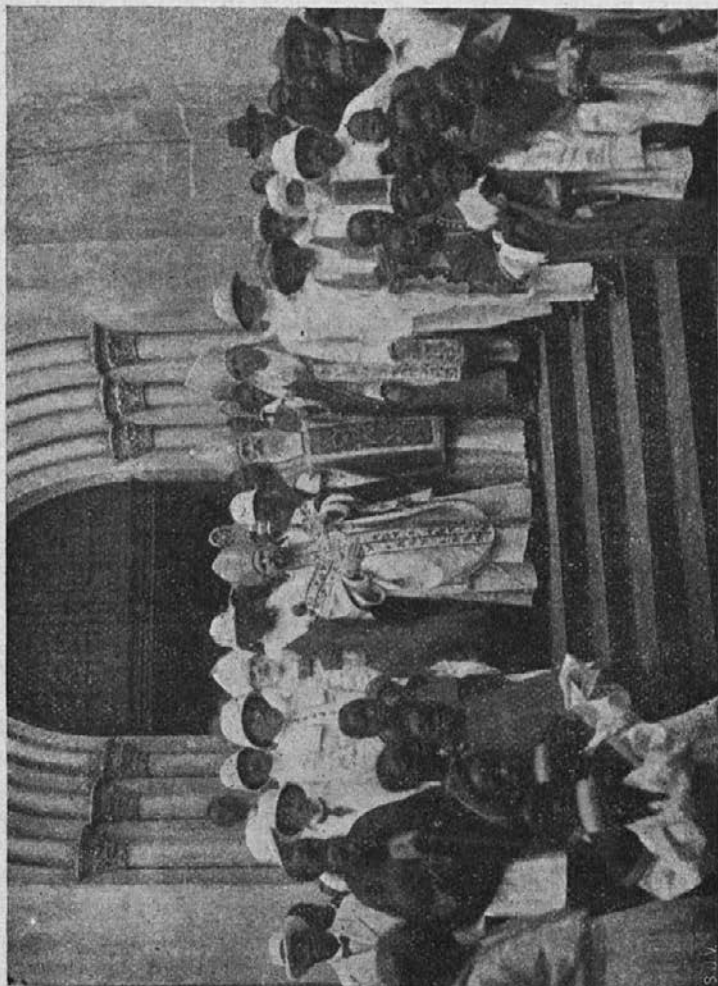
Škofov jubilej in škofovo posvečenje v Ugandi.

Piše o. Jeuland iz Družbe belih očetov.

Škofov jubilej in škofovo posvečenje — dve redki slovesnosti globoko v Afriki! Praznovali smo ju 15. avgusta 1922, in bili sta krasni slavnosti. Tega dne je namreč praznoval škof Streicher petindvajsetletnico svojega škofovanja in isti dan je doživel še to posebno veselje, da je posvetil za škofa preč. o. Gorju, ki je imenovan za apostolskega vikarja v Urundi, nanovo ustanovljenem vikariatu ob jezeru Kivu. Škofu Streicherju so pri tem stregli prevz. gospodje: škof Sweens, apostolski vikar v Nyancy, škof Leonard, apostolski vikar v Unyamyembe, in škof Biermans, apostolski vikar Gornjega Nila.

Vsa Uganda se je potrudila, da slavnost svojega ljubljenejšega višjega pastirja praznuje kar najslovesneje. Kralj ugandski,

Keva II, je prispel iz deset milj oddaljenega stolnega mesta. Tudi kraljeva sestra, prvi minister in več glavarjev se je slovesnosti udeležilo. Mnogi izmed njih, dasi protestanti, so prišli

Povodom škotovega posvečenja v Afriki.

od daleč, da bi Prezvzvišenemu skazali svoje spoštovanje in hvaležnost za vse dobro, kar je njihovi deželi storil. Angleški guverner je bil zadržan; poslal pa je namesto sebe kakih deset uradnikov.

Velika cerkev v Vili Mariji je bila z verniki napolnjena; veliko jih je moralo celo zunaj stati. Najlepši venec za visokega slavljenca pa je bila cela vrsta misijonarjev iz vseh delov vikariata, duhovniki-domačini, sestre naše ljube Gospe afriške in dve sestri de Marie Réparatrice (Marije, Gospe sprave).

Zvečer so domačini priredili gledališko igro: Kvintu, prvi kralj bagdadski, vstane iz groba in izreče prevzvišenemu gospodu škofu zahvalo za vse, kar je za njegovo ljudstvo dobrega storil.

Bolj bodo osvetlile to delovanje kratke številke nego dolgo govorjenje. Za petindvajsetletnega delovanja gosp. škofa Streicherja v Ugandi je bilo podeljenih v njegovem vikariatu: 332.401 sv. krst, 13.671.118 sv. spovedi, 26.421.376 sv. obhajil, 162.605 sv. birm, 7.477.693 krat poslednje olje in sklenjenih je bilo 29.832 sv. zakonov. Imamo 14 duhovnikov-domačinov, 2 diakona, 5 poddiakonov, 26 bogoslovcev, 7 dijakov filozofov, 108 gojencev v malem semenišču in 150 zamorskih redovnic.

Semenišče je že pretesno. Potrebna bi bila nova, večja kapelica. Sedanjo bi preuredili v sobo za učenje. Če bi nam Vaša družba mogla kaj pomagati, bi bili zelo, zelo hvaležni.

Klaverjeva družba prosi vse dobrotnike prispevkov za gospoda škofa Streicherja. Škof Streicher je častitljiv starosta; misijonari že dolgo vrsto let v Ugandi, deželi črnih mučencev, in bil je priča njihove junaške smrti za Kristusa.

Nova maša pri zamorcih.

Od l. 1892 dalje je bilo posvečenih v našem vikarijatu sedem duhovnikov-domačinov; toda naš kraj Loango še ni doživel, da bi naenkrat štirje novomašniki pristopili k oltarju. K tej slovesnosti se je zbrala ogromna množica domačega in tujega ljudstva; zato nam ta dan ostane za vedno v spominu. S kakšno pobožnostjo so se pripravljali novomašniki na ta dan!

K tej slovesnosti je bil vabljen tudi kralj črncev z 20 drugimi načelniki vred. Vsi so prišli k slavnosti.

Gospod škof je povabil te odlične goste na kosilo. Kralj Mayumbe, star in slep Tšidungec, je nastopal v pesmi kot tolmač drugih. Žal, da pesmi vsled posebnosti jezika ne moremo navesti. »Ah, ah!« je rekel, »ni boljših ljudi kot so misijonarji! Ako nas pokliče komandant, nas pokliče zato, da nas vtakne v ječo, ali da nam naloži davkov. Toda pater nas je poklical, da nam pokaže naše otroke, ki so postali duhovniki

kakor je on. Potem nam dá jesti mesa in piti vina od palm, vina kot ga pijejo beli ljudje... Nihče doslej v naši deželi ni doživel kaj takega, kar stari ljudje pomnijo...« Ves čas med tem lepim govorom starega kralja, so poglavarji glasno pritrdjevali.

Gotovo bodo utisi tega dne še dolgo živeli med zamorskim ljudstvom. O, da bi spomin na to slovesnost pripomogel k mnogoterim izpreobrnitvam v tej deželi, ki je v veliki večini še udana staremu krivoverstvu.

Kratki misijonski dopisi.

P. Roirjean, C. S. Sp. Sierra Leone: »Sezidali smo svoji šoli, in sicer malo poslopje za male otroke in drugo večje za večje otroke; kar je gotovo lep napredek. Otrok je vedno več: sedaj je 50 majhnih in 30 večjih. Vsi nosijo obleko, ki smo jo dobili od Klaverjeve družbe; brez teh daril bi mnogim ne bilo mogoče hoditi niti v šolo, niti v cerkev. Obisk naših šol je tem važnejši, ako pomislimo, da je poleg naših šol tudi še mnogo oficielnih, ki jih vlada podpira in njih učitelje dobro plačuje. Naša misijonska šola pa je navezana sama nase in se mora vzdrževati s svojimi malimi sredstvi kakor si ve in zna. Pa vendar gre — in zahvala za to gre zlasti vsem dobrim dušam, ki nas pri našem delu podpirajo.

Škof Eder, Namaqualandija (Južnozpadna Afrika): »Bog Vam tisočkrat poplačaj Vašo skrb za naše misijone. Sedaj imamo vso cerkveno posodo in ornamente za dve cerkvi, le cerkvi še ne stojita. Prihodnje leto, ako Bog da, bomo v Rehoboti zidali novo cerkev (pravzaprav šolo, ki bo za prvo silo služila tudi za cerkev). Upam, da bomo o božiču začeli z zidanjem. Toda hudobec tudi v Afriki ne miruje; kjer le more, stavi ovire na pot. Tako tudi v Rehoboti. Vse je bilo lepo vpeljano. Bastardi, ki so tam gospodarji, bi nam bili odstopili zemljišče. Včeraj je došel tele-

gram z vsebino, da naj zemljišče kupimo, ako ga hočemo imeti. To bi bilo res najbolj priprosto, toda ne gre, ker ni denarja. — Tudi je že čas, da v Wejrahabi dobimo pravo cerkev; že 25 let stoji tam le revna kapelica, iz ilovice zidana; le sprednja stena je iz pravega zidu. Kapelica je mnogo premajhna in bo še bolj, ker deževje odplavlja večje zunanje dele. Upam, da Vam je vrhovni predstojnik povedal marsikaj lepega o naših malih, ki poslane oblekce tako hitro strgajo, da jim ne moremo sproti sešiti novih. Sedaj še večina otrok v Hijerahabi in Warmbadu nosi obleko, ki smo jo od Vas dobili. Najlepše oblekce jim bomo pa izročili šele o božiču. Žal, da ne bo zadostovalo za vse. — Trdno upam na Vašo pomoč. tudi v prihodnje; kajti naši Hotentotje to zaslužijo, ker so bolj revni ko drugi in jih bolj pisano gledajo ko druge. — Bog blagoslavljalj Vaše delo in Vam daj obilno veselja na uspehih. Mi vsi, zlasti pa otroci, molimo za svoje dobrotnike.

Sestra Frančiška O. F. S., Pella (Namakvalandija): »Naročili ste, naj Vam od časa do časa poročamo o naših misijonih. Žal, da nam manjka časa, in človek se naposled privadi tega, kar ima vsak dan pred očmi. Vendar mislim, da potreba še nikdar ni bila tako velika kot je danes. Vojna, zatvoritev rudnikov v O'okiepu, suša, kobili-

ce: to so nezgode, ki so obiskale naše katoličane. Zadnja leta smo v zavodu izdelovali čipke in smo s tem nekaj zaslužili, da smo lahko svoje gojence oblekli. To leto pa tudi to ni več mogoče. Pa mi vedno zaupamo v božjo Previdnost, ki nam bo ob svojem času pomagala. — Sedaj pripravljamo otroke na prvo sv. obhajilo, ki ga bodo prejeli 8. decembra. Otroci se zelo lepo pripravljajo na ta dan. Vsak dan molijo za svoje dobrotnike in izgovarjajo ime »blage gospe«, ki jim pošilja obleko.

Msgr. van Ruffel O. S. B., apostolski prefekt Severnega Transwala: »Ne morem se Vam zadosti zahvaliti za Vašo pomoč. Gospod, ki je rekel, da bo povrnjeno vse, karkoli ste storili komu izmed ma-

lih, Vam bo vse to povrnil ob svojem času. Vneto ga bomo prosili za blagoslov in srečo Klaverjevi družbi. — Kar se tiče tiska dveh novih knjig, Vam bom poslal še podrobne podatke glede črk itd. Jaz bi rad, da bi bilo berilo čisto preprosto in da bi kar mogoče več slik pojasnjevalo tekst.«

Msgr. Delalle, O. M. J., apostolski vikar v Natalu: »Vikariat Natal smo razdelili v tri vikariate in eno prefekturo. PP. Benediktinci imajo v Zululandiji dva misijona, vendar je še 250.000 domačinov poganov, za katere je treba ustanoviti nove misijone. Lani sem sezidal dve veliki cerkvi, letos bi bilo treba zopet dveh. Odraslih je bilo krščenih lani 996, imamo pa še 2201 katehumaen.«

Moč molitve in blagoslovljene vode.

Po o. Giroday S. J.

»Videl sem moliti malgaško ženo!« — »Hm, no da,« boste dejali, »kaj pa je to tako posebnega. Saj jih moli tudi toliko drugih in vendar se prav nič ne čudimo temu.« — Pa vam moram že jasneje povedati. Videl sem moliti ženo, kot je molila ona kananejska žena v sv. evangeliju. In taka molitev je vsemogočna, dela čudeže.

Dne 27. avgusta sem se nahajal v misijonu v Anganamarina, da z ondotnimi verniki obhajam praznik tamšnjega patrona, sv. Joahima. Iz vseh sosednjih vasi so prihiteli mnogoštevilni kristjani, tako, da je bila cerkev, čeprav ena največjih v celem okraju, za vso to množico vendar premajhna. Seveda moram priznati, da je k toliki udeležbi pripomogla precej tudi predstava pasijonskih iger, kojih uprizoritev je oskrbela katoliška mladina iz Alasore. Medtem, ko je bila slavnost ob najhujši pekoči vročini v polnem teku, sem se podal v cerkev, da pospravim in uredim obleko.

Kmalu nato vstopi tudi mlada žena z dveletnim dekletcem v naročju. Mislil sem, da je prišla molit; toda kmalu zapazim, da otrok nemirno bije z ročicami okrog sebe in bljuje kri. Brž sem spoznal, da je revico zadela solnčarica.

Občudoval sem hladnokrvnost mlade žene, otrokove rednice. Ko me zagleda, prihiti k meni in me prosi, naj ji dam nekoliko blagoslovljene vode. »To je edino rešilno sredstvo,« reče mirno, »in nočem nobenega drugega.« Ko je dobila zaželjeno, poklekne pred oltar, kjer je shranjeno Najsvetejše ter moči glavo in senci nezavestnega otroka, ki mu žila le še počasi utriplje, z blagoslovljeno vodo. Nato pa razprostre roki ter jih preseče dviga zdaj proti tabernaklju, zdaj zopet k podobi Matere božje in moli in prosi tako goreče, da sem bil globoko ganjen: »Moj Bog, vem, da sem uboga grešnica, nevredna milosti, za katero te prosim. Ozdravi to dete, ki ni moje. Kam drugam se naj obrnem, če ne k tebi, ki si naš Oče in Odrešenik? Reci le besedo in otrok bo ozdravljen. Glej, nobenega zdravnika ni v bližini; pa saj tudi ni zdravila za to bolezen. O, božji zdravnik naših duš in teles, v tebe zaupam. Ozdravi deklico; saj ti imaš oblast nad življenjem in smrtjo. Pomagaj in usmili se uboge matere ter reši njeno edino dete, o Jezus! In obrnivši se k podobi Matere božje, zakliče: »O Marija, tolažnica žalostnih, tebi izročam to ljubljeno dete, ki sem ga sprejela za svojega. Prosim te, ozdravi ga, premila Devica. Saj še nikogar nisi zavrgla, kdor te je zaupno prosil pomoči. Vрни, o nebeška Gospa, življenje in zdravje otroku, ki sem ga privedla semkaj, da se udeleži praznika sv. Joahima, tvojega očeta. Mar naj v spomin na ta praznik prinesem ubogi materi mrtvo truplo edinega otroka. O Marija, Mati usmiljenja, ne zavrzi moje prošnje!...«

In glejte, uboga žena ni molila zaman; njeno upanje je ni varalo. Toda ljubi Zveličar in njegova presveta Mati sta še enkrat hotela poskusiti njeno vztrajnost in zaupanje. Otrok se je sicer trenutno nekoliko opomogel; a kmalu nato se je krčevito zviljal še v strašnejših bolečinah. Mislil sem že, da se bliža smrt. Žila že ni več utripala. »Prosim te, moj oče, daj mi še blagoslovljene vode in videl boš, da bo deklica ozdravela.« In zopet je začela moliti in se trudila z ubogo malo bolnico. Končno, po triurnem boju za življenje, se je dete zavedlo. Vročica je ponehala, kriza je minula, deklica je mirno zaspala. Ljubi Zveličar in njegova božja Mati sta uslišala prošnjo ponižne kristjane. Okrog pete ure popoldne se je s spečim otrokom v naročju vrnila iz cerkve. Ponujali smo ji okrepčila za malo bolnico, a vrla kristjana razen blagoslovljene vode ni marala ničesar.

Drugo jutro je bila Angela s svojo že popolnoma zdravo rejenko ob pol sedmi uri pri sv. maši ter je darovala Bogu sv. obhajilo v zahvalo za veliko milost, ki jo lahko imenujem pravi čudež.

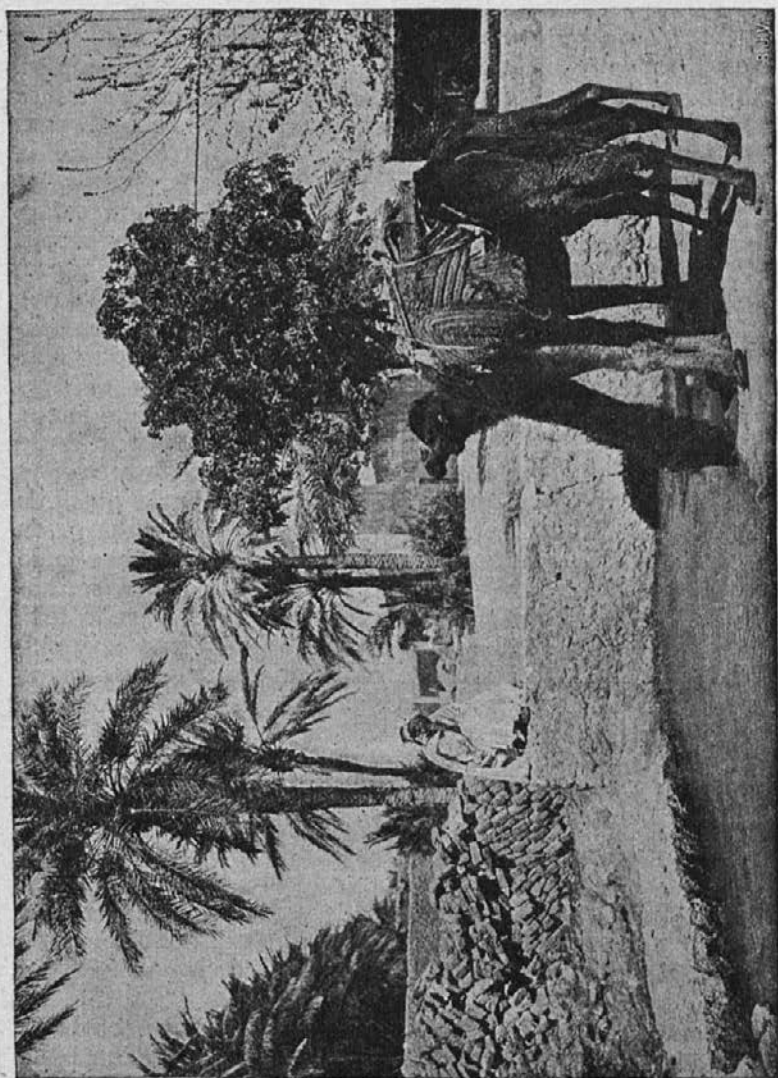
Ko bi mi vendar znali moliti kot ta žena, o koliko in kakšnih čudežev bi si izprosili!

Življenje v misijonu — življenje žrtev.

Nekemu misijonarju, ki se je odpravljal v misijone dežele Gallos, je škof Massaja rekel sledeče: »Apostolsko delovanje v Afriki je težavno in trudapolno. Kdor je poklican v te misijone, mora biti pripravljen na junaške žrtve, vsakovrstno pomanjkanje in nepopisno trpljenje. Naj navedem samo nekatere težkoče: Potovati mora misijonar večinoma peš; kajti ježa na velblodih je vedno zelo draga in razen tega zelo neprilična, združena z mnogimi neprijetnostmi in sitnostjo. Njegova postelja je navadno mrzla, gola zemlja, kvečjemu, da si podloži kako živalsko kožo; streha mu je sinji nebesni obok, redkokdaj slamnata streha kakke živinske staje, kjer pa radi mnogoštevilnih mušic ne najde lahko toli potrebnega počitka. Pitno vodo najde le malokdaj in presrečen hvali Boga, če se mu posreči dobiti tu in tam kaj malega kruha in mleka. Pogosto pride v veliko in neredkokrat smrtno nevarnost. Tu treba pomagati kužnim bolnikom in umirajočim, drugod zopet tolažiti nesrečne itd. In ko se končno srečno vrne na svojo postajo in v svojo slamnato kočo, ga tu čakajo njegovi stalni gostje, kot: pomanjkanje vsake udobnosti, hrane, obleke, revščina in beda vsepovsod. Jed in pijača, katere bi Evropec niti ne pokusil, mu po dolgotrajnem potovanju gre v slast in je hvaležen zanjo; in čeprav se narava večkrat upira, glad pa se vendarle utolaži z njo. Vse za Boga in zveščanje duš!

*»Človek, ti si na kupčiji, dokler še živiš:
glej, da dragih jagod ne zgubiš,
varuj se, da jih sovražnik ne dobi,
da se z njimi tvoja barka ne vtopi,
da ne prideš prazen — k večni domačiji!«*

(Sv. Jefrem.)

Kamele pri studencu (Zg. Egipt).

Teden dni na potu.

Piše o Bellani, misijonar »Consolate«. — (Konec.)

Vzhajajoči mesec nas je našel že pokojno speče, mene v šotoru, moje spremljevalce v odeje zavite ob ognjišču. Le zvesti Coli je čul in čuval. Kakor ta prvi dan, so minili tudi sledeči. V torek ob 3 smo se napotili ob srebrnem luninem svitu dalje. Potovali smo skoz pokrajino Kuko. Domačini so tukaj še pogani. V srce so se mi smilili, ko sem videl, kako slabo so oblečeni, kako duševno zaostali, nravno propali. Ko bi tudi k njim prišli kmalu misijonarji! A tako malo je delavcev! Prej so tukaj prekričali in preplesali cele noči, zdaj vlada vsepovsod mir in tišina, da se zdi dežela kar kakor grob. Vzrok temu je strašna lakota, ki je pomorila kar množice prebivalcev in opustošila deželo. Ko bi jim le bila ta bridka preizkušnja v duševni prid in v zveličanje! — Ob 7 smo prispeli do reke Socci, kjer nas je ves radosten sprejel moj nekdanji učenec. On je knjigovodja in pisar tamošnje naselbine; v tistem času je nadzoroval tudi porazdelitev živil, ki jih je vlada pošiljala stradajočim domačinom. Sporočil sem mu že vnaprej, da pridem. Tako je vse lepo pripravil za sv. mašo, ki se je že mesece ni mogel udeležiti. Med sv. mašo je prejel sv. obhajilo; istotako moji spremljevalci, ki so bili navzlic teži, ki so jo morali nositi, še vsi tešč. Pač lep dokaz njih verske gorečnosti, na kateri ima lep delež in veliko zaslug ravno Družba sv. Petra Klaverja. Ves vesel sem nadaljeval svojo pot. Moj učenec me je spremljal lep kos pota.

Prihodnji dan smo imeli prvo postajo pri bolnišnici, kjer deluje Peter Kabera. Ob 9 sem maševal. Med sv. mašo so spet vsi prejeli sv. obhajilo. Vso sv. mašo so molili sv. rožni venec, in sicer v dveh jezikih. Peter je molil kikujonsko naprej, drugi so mu odgovarjali kemeronsko; pri drugi skrivnosti so se menjali. Po sv. maši smo skupno zmolili latinske litanije. Nato sem obiskal bolnišnico; 30 za lakoto obolelih je ležalo tedaj v nji. Tri izmed teh sem krstil.

V četrtek smo zagledali v daljavi skrajne obronke gorovja Kenya. V naslednji noči je deževalo, kakor bi iz škafa lilo. Navzlic temu smo spali, da nobeden ni nič čutil. Šele žarki vzhajajočega solnca so nas zdramili.

V petek smo, ko smo opravili jutranjo molitev in sem odmaševal, popotovali po premočeni in blatni cesti dalje

proti mestu Fort Hall, kjer se nahaja misijonska postaja. Ob 11 smo dospeli tja. Misijonarji in sestre so nas sprejeli kar najljubezniveje. Od tega dne nismo prenočevali več pod milim nebom. Vsak večer smo dobili zavetišče in prenočišče v naših misijonskih postajah, ki jih je tukaj lepo število.

V soboto smo dospeli baš, ko je zahajalo solnce, v Vambogo. Tu so mi povedali, da je prevzvišeni gospod škof v misijonski postaji Karemi. Najrajši bi popotoval kar dalje, da bi bil čimprej pri njem; a nosači so bili preveč utrujeni.

V nedeljo, dne 23. februarja, smo prišli v Karemo in bili slovesno sprejeti. Tukaj sem deloval več let, a sem bil pred štirimi leti premeščen v Mero. Ko smo ob 10 dospeli v mesto, je prevzvišeni g. škof ravno delil zakramenta sve-tega krsta in sv. birmе. Kakih 50 črncev je krstil, okoli 100 birmal. Nisem si mogel želeti lepšega konca svoje poti. Saj se mi je zdelo, da imam tudi jaz delež pri teh zakram-entih. Ko sem vendar leta in leta deloval v Karemi, de-loma v velikih težavah in s solzami. Morda me je v plačilo za to ljubi Bog privedel semkaj ravno ta milosti polni dan.

Misijonsko slavlje v Škofji Loki.

Marijina družba v Škofji Loki je v zvezi z Marijinim vrteem priredila pozimi lepo misijonsko slavlje, ki se je kaj dobro obneslo. Spored: 1. Proslava sv. križa. (Deklamacija s petjem, 5 deklic). 2. Zamorska in evropska deklica. (Dvogovor s petjem pred Marijinim kipom); 3. Afindra. (Žalosten prizor iz pogan-skih krajev v 3 slikah.)

Taka in slična misijonska slavlja, v največjo korist ubogim zamorskim misijonom in v spodbudo drugim, tam večkrat pri-redijo; uspehi so vedno zadovoljivi. Kako zelo priporočamo, da bi slična misijonska slavlja tudi po drugih krajih, zlasti Marijinih družbah in zavodih prirejali. Koliko več zanimanja bi bilo med našim ljudstvom za misijone, koliko več misijon-skih poklicev bi se vzbudilo v mladih srcih.

Kvišku, naj živi misijonsko delo!

„Brez Jezusa je pekel — z Jezusom nebеса.“

Od polmeseca h križu.

Sporoča o. Libri, frančiškanski misijonar v Gornjem Egiptu.

Tisoč misli mi je polnilo srce, ko sem v septembru preteklega leta prišel semkaj. Dobro znamenje se mi je zdelo, da mi je na železnici prijazen in odličen mohamedanec podaril lep šopek cvetlic. Ko sem prišel v misijonišče, sem ga položil na oltar Matere božje ter jo prosil, naj spremeni cvetje v sad. In res je bila moja molitev kmalu uslišana.

Dne 21. januarja tega leta sem namreč neko mohamedanko, katere mož je v vojni padel, obenem z njenim sinom sprejel v sv. Cerkev. Slovesnost se je vršila čisto na tihem v kapelici tukajšnjih frančiškank, da mohamedanci o izpreobrnjenju ne bi izvedeli in izpreobrnjenca ne nadlegovali in jima škodovali. Srečen sem bil in veselila sta se z menoj mati in sin kakor tudi sestre redovnice, ki so bile pri slovesnosti navzoče, ko sta izpreobrnjenca sprejela sv. krst po obredu, ki je določen za odrasle.

Naj podeli Gospod srečnima novima kristjanoma svoj mir in nekoč nebeško veselje! Vdova ima še hčerko, ki je tudi želela postati kristjana. A na žalost jo je vojna odvedla iz domovine in zdaj niti mati ne ve, kje in v čigavih rokah je. Naj jo dobrotni Bog privede nazaj v naročje materino in v naročje sv. Cerkve. Kakšno veselje bi bilo to za nas vse! — Hvala in zahvala ljubemu Jezusu, ki nam ob vseh bridkostih in težavah deli tako sladko tolažbo.

Mali Maks.

Učitelj je vprašal starše malega Maksa: »Ali dovolite, da bi šel Maks k prvemu sv. obhajilu?« (Otrok še ni sedem let star.)

»Mi bi radi, toda Maks je še tako otročji,« so odgovorili starši.

»Toda, ako Jezus pride v moje srce, ali me ne bo naredil pametnejšega?« je rekel Maks, ki je bil navzoč.

To so povedali patru, ki je bil zadovoljen, da Maks gre k sv. obhajilu.

Dva meseca pozneje vpraša misijonar učitelja: »Ali je mali Maks še vedno razposajen in otročji?« Učitelj vesel odgovori: »Ne, nikdar ne zamudi vsakdanjega sv. obhajila, razun kadar je bolan. V šoli je zelo miren, roke drži na klopi in je eden najbolj pridnih.

Zveza afriškega tiska.

Molitveniki so srečno došli. Prosim Vas, da sprejmete za to mojo prisrčno zahvalo. Naši ubogi kristjani so tako srečni, da imajo sedaj molitvenike v svojem jeziku pisane. To je vaba, ki bo poglobila v njih pobožnost.

*Msgr. van Nuffe, O. S. B.
apostolski prefekt v srednjem Transvalu.*

Zahvala za uslišane molitve

na priprošnjo pokojne ustanoviteljice Klaverjeve družbe,
Marije Terezije Ledóchowske.

Neka družina je bila v hudi stiski pri neki živinski bolezni. Obljubi devetdnevnicó k časti blagopokojne grofice Mar. Terezije Ledóchowske, takoj so čutili pomoč. Za zadobljeno uslišanje se tukaj iskreno zahvaljuje.

M. N. je zašla v veliko nadlogo. Prične devetdnevnicó na priprošnjo ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja. Že koj v začetku zadobi zaželjeno uslišanje. Prosi za objavo v »Odmevu« in se iskreno zahvaljuje.

»Pri neki težki telesni poškodbi in tej sledeči notranji bolezni sem se zatekel k blagopokojni grofici, in kmalu sem ozdravel, za kar izrekam tu iskreno zahvalo blagopok. ustanoviteljici M. Tereziji Ledóchowski. — V zahvalo pošiljam istočasno dar za »Betlehem v Afriki«. Da bi bili vsi sotrudniki prepričani, kako jim ljubi Bog vsa darila za rešitev ubogih zamorčkov bogato povrne ter jim v težki uri nesreče pomaga. — P. K.«

»Javno in prisrčno se zahvaljujem blagopokojni grofici Ledóchowski, ker sem na njeno priprošnjo bila uslišana v dušni in telesni potrebi. Obenem pošiljam dar 30 Din. — I. K. Ljubljana.«

»Kot članica Klaverjeve družbe sem že toliko uslišanih prošenj brala v »Odmevu« na priprošnjo grofice Ledóchowske. Z vsem zupanjem sem se obrnila v neki važni družinski zadevi do nje ter darovala obenem za kruh sv. Antona za Afriko, in bila sem uslišana. Kmalu na to je moj mož zbolel na revni tako močno, da ves teden ni mogel zaspati. Vse smo poskusili, a zaman, bilo mu je še huje. — Naenkrat se spomnim na blago grofico, jo iskreno prosim pomoči, obljubim dar in razglašenje v »Odmevu« in glej, kar tisto noč mu je takoj odleglo. Zato hitim sporočit zahvalo, da se še bolj v stiskah vsi k njej obračajo in podpirajo Klaverjevo družbo. — F. P., Brežice.«

Iskrena zahvala blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski v imenu vseh, ki so se v svojih različnih zadevah k njej zatekli in bili uslišani. Mnogi so v znak hvalečnosti poslali tudi misijonsko miloščino, kar jim bo gotovo prineslo novih milosti.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Ljubljana. 26. april. Cerkvena slavnost naše zavetnice, Marije Matere dobrega sveta, se je vršila letos na praznik, v nedeljo 26. aprila v uršulinski cerkvi. Z veseljem smo ugotovili zanimanje za uboge afriške misijone, o katerem je pričala mnogoštevilna udeležba pri slovesnosti. Prečastiti gospod spiritual Janko Cegnar, ki je dobrotno prevzel govor, je navdušil pobožno navzoče za misijonsko delo. Dokazal je, da je naša dolžnost, pomagati misijonom, ki razširjajo sv. vero med pogani, in da se tako zahvaljujemo za neprecenljivo milost sv. vere, ki nam je bila že v zibelko položena.

Upamo, da so se besede vnetega gospoda govornika utisnile globoko v srce vsem pobožnim poslušalcem, ki naj sedaj z novim veseljem pomagajo pri razširjanju božjega kraljestva na zemlji. Naša ljuba nebeška zavetnica, Mati dobrega sveta, pa naj vodi naše delo z dobrim svetom. Prečastitemu gospodu govorniku naj Bog plača, kakor tudi čast. sestram, katere so z lepim petjem povišale slavnost. Vsem, vsem, ki so prispevali za uboge afriške misijone: »Tisočkrat Bog povrni!«

Alojzija Terezija Marini

pomožna misijonarka za Afriko

je dne 20. aprila v osrednji hiši Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu, previdena s sv. zakramenti za umirajoče mirno v Gospodu zaspala.

Ze v detinskih letih je posvetila svoje življenje rešitvi naših najubožnejših črnih bratov. V Klaverjevo Družbo je vstopila v starosti 11 let. Skozi 25 let je neutrudno in z zgledno vnemo do svoje smrti delovala za afriške misijone. S posebnim veseljem je slavila v naših misijonskih tiskarnah afriške knjige. Vsem ljubim bralcem priporočamo njeno blago dušo v pobožno molitev.

Gospod, daj ji apostolsko plačilo!

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

„Kraljestvo božje na zemlji“.

Poganski misijoni, 1. knjiga.

Spisal župnik Ant. Mrkun.

Vsem ljubim misijonskim prijateljem, posebno čast. duhovščini in inteligenci priporočamo lepo, novo misijonsko knjigo. Stane broširana 50 Din, vezana 60 Din.

Naroča se pri čast. župnem uradu, Homec, p. Radomlje; ali pa pri »Naši Slogi« v Ljubljani, Poljanski nasip 10. Po pošti 2 Din več.

Podpirajmo katehiste.

Podpiranje črnih katehistov je neprecenljive važnosti, in mnogo duš.

1. Ker delajo za razširjanje kraljestva božjega in morejo rešiti mnogo duš.

2. Ker morajo nadomeščati misijonarje, ki jih je misijonom ugrabila vojna.

3. Da izprosimo od Boga duhovniških poklicev za domovino.

4. Da se na ta način udeležimo uspehov, pa tudi nebeškega plačila misijonarjev.

5. Da se nam (s posinovljenjem) morda izpolni srčna želja, imeti sina ali brata učitelja ali misijonarja.

Kdor želi posinoviti črnega katehista, naj pošlje vsako leto Klaverjevi družbi 600 Din za njegovo prehrano. A sprejme se hvaložno vsak, tudi najmanjši dar v ta namen.

V molitev se priporočajo:

C. J., Skorno. — Z. H., Igovas. — B. M. v C. razposajeno mladino presv. Srcu Jezusovemu. — K. Franjo. — Š. M., Sodnjasas. — A. J. — S. s., Celje. — Sr. A. W. — B. Ter. — D. M., Metlika. — L. A. in družina, Lebič. — J. H., Preddvor. — P. L., Št. Vid. — D. E., Celje. — P. in E. D., Velenje. — S. M., Kropa. — V. J., Travnik. — B. K., Planina. — S. T., Griže. — Š. M. sebe in † očeta in brate. — M. M. K., Jarenina. — P. M., Sp. Breg. — P. A., Št. Jernej. — M. K., Mrtvice. — S. M., Veliki kamen. — B. Roz. — T. Boris. — M. F., Nova vas. — Ž. E., Pristava. — M. G., Mala ned. — B. T., Kursenci. — B. I., Dragomelj. — H. M., Trbovlje. — P. F., Sp. Hudnje. — B. T., Cirkovec. — F. A., Kranj. — L. N., Hajdina. — Vse zadeve cenj čitateljev »Odmeva«.

† Skorjanc Franc, Sv. Pavel pri Preboldu. R. I. P.

Popolni odpuski.

katere lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

25. julija, na praznik sv. Jakoba ml., apostola.

24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona.

Razširjajte povsod

„Odmev iz Afrike“ in „Zamorčka!“,

Novo

Z besedo in tiskom

Spisal Aleksander Halka

Knjižica ima 9 slik. Pripoveduje zanimivo zgodovino Klaverjeve Družbe. Kaže njen skromni začetek, razvoj, delovanje, priznanje sv. Stolice in višje cerkvene oblasti; podaja uspehe in navdušuje za najvišji ideal.

Priporočamo mladim in starim

zlasti tistim, ki želijo vedno kaj novega — ko pa pride, se pa vsake reči prestrašijo.

Knjižica je lepa in priročna. ✪ Cena samo 5 Din. pri naročbi 12 izvodov skupaj, izvod po 4 Din. Ljubi čitatelji! naročajte, berite in razširjajte jo! Zlasti v kongregacijah in društvih naj je ne manjka.

Naroča se:

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3

Krščanska mladenka.

Želiš li zveličati svojo dušo in pomagati tudi nesrečnim črnim bratom v Afriki k zveličanju? Posveti vse svoje moči in vse svoje življenje službi misijonov in vstopi v Klaverjevo družbo kot »pomožna misijonarka za Afriko«. Natančneje o tem te pouči novoizšla knjižica »Poklic pomožne misijonarke«. Cena 5 Din, 2 L, 50 G. Naslov naročbe glejte na 2. str. ovoja.